

Rozpoznanie wniosku o przyznanie zasiłku celowego na podstawie art. 39 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej opiera się na zasadzie uznania administracyjnego, o czym świadczy użyte przez ustawodawcę określenie "może być przyznany", zamiast określenia "przyznaje się".

Uznaniowa konstrukcja orzekania o uprawnieniu oznacza, że nawet spełnienie przez ubiegającego się o zasiłek warunków koniecznych do jego uzyskania nie stwarza po stronie organu obowiązku jego przyznania w wysokości żądanej przez stronę. Wysokość, jak i samo przyznanie świadczenia, uzależnione są od możliwości finansowych organu przyznającego pomoc oraz liczby innych osób potrzebujących i zamieszkujących na terenie danej gminy. Niewątpliwie też organ musi uwzględniać wysokość przyznanych już świadczeń i dokonywać stosownego rozdziału środków tak, aby z pomocy społecznej skorzystała jak największa liczba potrzebujących, gdyż tylko takie postępowanie jest zgodne z zasadami sprawiedliwości społecznej.

Niemniej jednak, zdaniem Sądu, powyższe nie zwalnia organów z analizy tego, czy i na ile - indywidualna sytuacja wnioskodawcy nie uzasadnia potraktowania go w określonych okolicznościach w sposób odbiegający od ustalonych standardów. Za takie bowiem należy uznać odwołanie się przez organy do średnich kwot przyznawanego świadczenia ze środków przeznaczonych na Program rządowy. Fakt, że skarżąca spełnia przesłanki do przyznania jej wnioskowanego świadczenia nie budzi bowiem żadnych wątpliwości.

W niniejszej sprawie skarżąca będąca w bardzo trudnej sytuacji życiowej, otrzymała w ramach uznaniowej decyzji MOPS pomoc w postaci zasiłku celowego na zakup posiłku lub żywności w ramach wieloletniego programu "Posiłek w szkole i w domu" w okresie od 1 czerwca 2023 r. do 30 czerwca 2023 r. w kwocie 200 zł miesięcznie. Skarżąca we wniesionym od tak wydanej decyzji odwołaniu wskazała, że przyznany jej zasiłek jest zbyt niski i nie pozwala na zaspokojenie podstawowych potrzeb. Organ pierwszej instancji nie uwzględnił bowiem trudnej sytuacji życiowej w jakiej skarżąca znalazła się po śmierci męża. Skarżąca podkreśliła, że w jednej chwili straciła wszystkie środki do życia.

Rzecz natomiast w tym, że w dacie złożenia wniosku skarżąca znalazła się w wyjątkowo trudnej życiowo sytuacji, która nie znalazła refleksji ze strony orzekających organów i rozważenia sięgnięcia również do innych środków niż tylko z Programu rządowego. W tym kontekście zasadny jest zarzut skarżącej, że przyznanie jej pomocy na posiłki w kwocie 200 zł miało charakter pomocy pozornej. Zdaniem Sądu skarżąca znalazła się w szczególnie trudnej sytuacji życiowej zarówno z perspektywy dobrostanu psychicznego (śmierć męża, żałoba), jak i fizycznego (utrata stałego źródła dochodu, konieczność wyprowadzki). Pomoc na wyżywienie jest tymczasem pomocą na zaspokojenie podstawowej potrzeby życiowej beneficjenta. Dlatego powinna nastąpić na poziomie umożliwiającym w sposób realny na jej zaspokojenie. Nie sposób zaś uznać, że przyznanie pomocy na ten cel w kwocie 200 zł na miesiąc może realnie pozwolić na zaspokojenie potrzeb żywieniowych kogokolwiek.

Rację mają organy obu instancji, że wysokość pomocy jest determinowana w każdym przypadku możliwościami finansowymi udzielenia pomocy. W tym jednak kontekście powołanie się przez organy na możliwości finansowe udzielenia pomocy i wskazanie średnich kwot wydatkowanych na ten cel z Programu rządowego nie przekonuje o braku możliwości finansowych organu w zakresie przyznania tego zasiłku w wyższej kwocie, w tym ze środków własnych organu I instancji. W konsekwencji organom orzekającym w sprawie można skutecznie zarzucić naruszenie prawa, mającego wpływ na treść decyzji, poprzez brak przekonującego uzasadnienia wysokości przyznanego świadczenia, biorąc pod uwagę szczególnie trudną sytuację skarżącej - w kontekście również innych środków, które organ I instancji -

WSA: 200 zł przyznane w ramach zasiłku celowego to pomoc pozorna

Kategoria: Polityka Społeczna

Opublikowano: piątek, 08, listopad 2024 14:28

Patrycja Grebla-Tarasek

Odsłony: 1809

zgodnie z przepisami prawa - mógł przeznaczyć na zasiłek celowy, w tym kwot ze środków własnych. Zauważyć przy tym należy, że to organ odwoławczy dokonał ustaleń dotyczących możliwości finansowych organu I instancji jako organu pomocy społecznej, wynikających z pozostających w jego dyspozycji środków pochodzących z Programu rządowego oraz potrzeb innych uprawnionych. Takich ustaleń nie poczynił organ I instancji, a co więcej - nie uwzględniają one środków własnych pozostających w dyspozycji tego organu. Zdaniem Sądu zatem, w tym zakresie nastąpiło przekroczenie granic uznania administracyjnego.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 16 października 2024 r. w Gdańsku, sygn. II SA/Gd 253/24

Źródło: [CBOSA](#)